

Arrest

nr. 116 044 van 19 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij schrijven gedateerd op 10 augustus 2013 dient verzoekster een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 12 juni 2013 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging

tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 20 juni 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.08.2012 en aanvullingen op 10.10.2012 en 17.05.2013 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan in dienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 12.07.2007 een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 12.12.2008 met een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen door de Raad voor Vreemdelingen betwistingen.

De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en 5 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene verwijst naar haar problemen in het land van herkomst. Zij legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene problemen heeft in haar land van herkomst, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene stelt dat de belangen van haar kind geenszins gebaat zijn bij de terugkeer naar Rusland en dat zij en haar kind bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het is aan betrokkene haar beweringen te staven met bewijsstukken. De loutere vermelding kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat hun gezin ontwricht zal worden bij een weigering van hun regularisatieaanvraag. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verder meent de advocaat van betrokkene dat zijn cliënten volgens artikel 9 van de wet van 1980 hun verzoek moeten richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: “Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.” België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Wat de bewering betreft dat een gedwongen terugkeer zware en nefaste gevolgen zou hebben voor haar, betrokkene toont dit niet aan. De loutere vermelding kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren enkel een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de bewering betreft dat een aanvraag in het land van herkomst gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk zou zijn, dient opgemerkt te worden dat betrokkene dit niet aantoonde. De loutere vermelding kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien kan gesteld worden dat er regelmatig Russen zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Russen. Ook staat het betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene haalt aan dat zij een aanvraag 9ter heeft ingediend dewelke nog lopende is. De medische problemen kunnen echter niet behandeld worden in de aanvraag 9bis gezien de wet van 15.09.2006 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 een duidelijk onderscheid maakt tussen procedure 9bis en procedure 9ter (unieke procedure voor medische aandoeningen). Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de aanvraag 9ter werd afgesloten op 29.03.2013.

Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

De overige elementen (betrokkene haalt aan dat zij reeds meer dan vijf jaar ononderbroken in België heeft verbleven, dat zij op zeer sterke wijze geïntegreerd is en vloeiend Nederlands spreekt, dat zij werkbereid is, dat zij sterke sociale bindingen heeft met België; betrokkene legt een attest van inburgering voor alsook een inburgeringscontract, een attest van maatschappelijke oriëntatie, een attest Nederlandse les, getuigenverklaringen, een belofte tot tewerkstelling, schoolattesten van haar zoon) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen van integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed :

- *de aangehaalde elementen inzake integratie verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging in België wordt ingediend*
- *de duur van de asielaanvraag weze ongeveer één jaar en vijf maanden kan niet als onredelijk land beschouwd worden*
- *er is geen bewijs van onmogelijkheid tot terugkeer*
- *het feit dat haar kind school loopt is niet buitengewoon*
- *art. 3 EVRM is niet geschonden*
- *de medische problemen kunnen in het kader van huidige procedure niet in overweging worden genomen.*

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster verblijft zes jaar in België, heeft zich goed geïntegreerd, haar zoon is op jonge leeftijd met haar naar België gekomen en diens jeugd heeft zich volledig in België afgespeeld en zij kunnen onmogelijk terug.

Verzoekster meent in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van het kind, noch de duur van de procedures/verblijf kan leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW.

Destijds werd in het kader van de instructies juli 2009 een termijn van vijf jaar als te lang aangenomen, ondertussen is verzoekster hier sedert zes jaar, het is onredelijk om haar na al die tijd thans legaal verblijf te weigeren temeer zij voldoet aan de voorwaarden zoals deze destijds zijn vooropgesteld geworden voor families met minderjarige kinderen.

Zij verblijft sedert meer dan vijf jaar in België, zij heeft een minderjarig kind, haar asiel aanvraag was lopende in maart 2008 en heeft meer dan één jaar geduurd het kind gaat naar school sedert september 2007.

Er is de toezegging geweest van verwerende partij om steeds elk dossier individueel te bekijken en als families/personen voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in de instructie van 2009, dan dit ten volle in rekening te brengen, hetgeen in casu echter niet is gebeurd.

In de bestreden beslissing is niet terug te vinden over de argumentatie die hieromtrent werd uiteengezet in de aanvullingen die alleszins zijn ontvangen want vermeld op de bestreden beslissing.

Door hieromtrent geen standpunt in te nemen heeft verwerende partij de materiële en formele motiveringsplicht geschonden aangezien verzoekster geen antwoord bekwam op deze nochtans cruciale argumentatie aangezien deze voor heel wat andere families leidde tot toekenning van legaal verblijf.”

3.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het non-discriminatie- en het gelijkheidsbeginsel.

Zij stelt als volgt:

"De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekster aangehaalde elementen inzake integratie in België en de problemen in het herkomstland, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

De Raad van State besliste omtrent het begrip "buitengewone omstandigheden" als volgt:

" Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, §3 zijn geen omstandigheden van overmacht Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoonst dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te bekomen.

(RVS, nr. 93.760, 6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001, 217, advies CUVÉLIER B.).

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoekster een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat bovendien de motivering ontoereikend is.

Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat verzoekster gedurende langere periode in afwachting was van een beslissing op het door haar ingediende asiel en navolgende procedures regularisatie.

Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie.

Dat dient vastgesteld dat bij de beoordeling van de duur van de procedure zomaar gratis wordt gesteld dat meer dan negen maand niet onredelijk is, terwijl er als maximumduur in het kader van de nieuwe procedure een termijn van 6 maanden als redelijk wordt naar voorgeschoven.

Dat indien ook rekening wordt gehouden met de opeenvolgende procedures asiel en regularisatie, dan de procedure van verzoekster in totaal zes jaar heeft geduurd.

Dat dient vastgesteld dat verzoekster tal van elementen heeft voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de gecumuleerde elementen redelijkerwijs tot gevolg dienen te hebben dat verzoekster haar aanvraag in België kan indienen.

Dat er manifeste schending is van de motiveringsplicht en de inhoud van art. 9 BIS VW."

3.3. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij licht het middel als volgt toe:

"In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar haar geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België.

Het feit dat verzoekster niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekster niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in haar herkomstland, haar situatie hier in België en haar humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekster heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Dat meer specifiek in het geval van verzoekster dient opgemerkt dat haar zoon [B.] werd opgepakt door de Russische autoriteiten en werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van meer dan 20 jaar wegens vermeende hulp aan rebellen in Tsjetsjenië.

In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering en zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verzoekster kan niet terug zoniet zal zij dezelfde situatie ondergaan als haar zoon, met name beschuldigd worden van hulp aan rebellen met alle gevolgen van dien.

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt " Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- *er is nog een lopende procedure art. 9 TER VW*
- *het kind geniet onderwijs in België*
- *de verzoekster is totaal verankerd*
- *er is totale onmogelijkheid tot terugkeer hetgeen kan vermoed worden aangezien verzoekster voldoet aan alle voorwaarden van de instructies 2009.*

Dat door de weigering van machtiging tot verblijf het gezin van verzoekster ten zeerste wordt ontwricht.

" Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

" Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Dat de belangen van het kind van verzoekster geschaad is bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Dat door de bestreden beslissing het kleinkind zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weet in haar persoonlijke ontwikkeling."

3.4.1. De aangehaalde middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

3.4.2. Wat de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Verzoekster betoogt nog dat een motivering in de bestreden beslissing zich opdroeg over de door haar, in het kader van aanvullingen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, opgeworpen argumentatie betreffende de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt evenwel op dat de instructie waarop verzoekster doelt, werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769. Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Daarnaast dringt de vaststelling zich op dat *in casu* de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard wegens het ontbreken van de vereiste buitengewone omstandigheden daar waar de criteria waarop verzoekster doelt betrekking hadden op de situaties waarin een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd was, en dus de gegrondheid van een aanvraag. Zo ging de Raad van State net over tot een nietigverklaring van de betreffende instructie omdat zij *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt."* Gelet op het voorgaande blijkt niet dat enige motivering in de bestreden beslissing zich opdroeg betreffende de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Verzoekster betoogt verder dat niet afdoende en niet concreet wordt gemotiveerd waarom de elementen van integratie en de ingeroepen problemen in het land van herkomst niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. De Raad stelt evenwel vast dat op duidelijke wijze in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de ingeroepen elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform het artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Inzake de ingeroepen problemen in het land van herkomst wordt verder gesteld dat verzoekster geen bewijzen heeft voorgelegd die haar bewering in deze zin kunnen staven en dat een loutere bewering in deze zin niet kan volstaan om de buitengewone omstandigheden aan te tonen. Er wordt ook op gewezen dat deze ingeroepen problemen in het land van herkomst in het

kader van de asielprocedure niet werden weerhouden. Deze motiveringen dienen als afdoende te worden beschouwd opdat verzoekster op nuttige wijze hiertegen in rechte kan optreden.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

3.4.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door

verzoekster aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekster wijst op de duur van haar verblijf in België, haar integratie en het gegeven dat haar zoon op jonge leeftijd naar België is gekomen en diens jeugd zich volledig in België heeft afgespeeld en stelt dat zij aldus onmogelijk kan terugkeren naar het land van herkomst of verblijf om aldaar de aanvraag in te dienen. Zij stelt dat met deze elementen ten onrechte geen rekening is gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Tevens stelt zij niet te begrijpen dat de door haar ingeroepen problemen in haar land van herkomst niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert evenwel dat wel degelijk rekening is gehouden met de duur van het verblijf in België, de integratie en de belangen en de scholing van het kind en op gemotiveerde wijze werd aangegeven op welke gronden deze elementen niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen problemen in het land van herkomst. Verzoekster gaat op geen enkele wijze in op deze concrete motieven in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat verzoekster aldus blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch dat het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cfr. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). Ten overvloede wijst de Raad er in dit verband ook op dat – waar verzoekster betoogt van oordeel te zijn dat deze elementen wel degelijk een machtiging tot verblijf rechtvaardigen – de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag, en meer bepaald over het voorhanden zijn van de vereiste buitengewone omstandigheden, en niet handelt over de grond van haar aanvraag.

Verzoekster betoogt verder dat het onredelijk is om haar een verblijf te weigeren na een verblijf van zes jaar en dit te meer nu zij zou voldoen aan de voorwaarden die werden vooropgesteld voor families met minderjarige kinderen in de *“instructies juli 2009”*. Opnieuw benadrukt de Raad dat *in casu* enkel een beslissing voorlegt betreffende de ontvankelijkheid van de door verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, waarbij wordt besloten dat de aanvraag niet op ontvankelijke wijze in België kan worden ingediend nu geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond. De Raad herhaalt dat de criteria vervat in de vernietigde instructie *“humanitaire”* situaties betroffen waarin een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd kon zijn en aldus de gegrondheid van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf betroffen. Zoals reeds aangegeven, werd de instructie waarop verzoekster doelt, verder vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769 precies omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”* Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Er blijkt dan ook niet dat met deze instructie nog rekening kon worden gehouden of dat een toetsing in het licht van deze instructie zich opdroeg.

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is nagegaan of was voldaan aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. Hij heeft hierbij telkens op concrete wijze toegelicht waarom hij van oordeel is dat de aangebrachte elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Na te hebben vastgesteld dat geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, kon verweerder niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zo niet zou hij de wet miskennen.

In zoverre verzoekster wijst op de lange duur van de door haar gevoerde asielprocedure merkt de Raad op dat de motivering in de bestreden beslissing dat een duur van één jaar en vijf maanden niet van aard is dat deze onredelijk lang heeft geduurd en dat dit gegeven aldus niet wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid, niet kennelijk onredelijk is. Dergelijke motivering is ook in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België,*

de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeksters betoog dat *"als maximumduur in het kader van de nieuwe procedures een termijn van 6 maanden als redelijk wordt naar voorgeschoven"* kan niet worden weerhouden ter nietigverklaring van de bestreden beslissing. Los van het gegeven dat zij de concrete grond niet duidt op basis waarvan zij deze stelling inneemt, blijkt aldus nog niet dat in huidig voorliggend dossier verweerder op kennelijke onredelijke wijze vaststelde dat de duur van de asielprocedure van één jaar en vijf maanden – waarbij wordt benadrukt dat hierin de beroepsprocedure is inbegrepen – onredelijk lang was. In zoverre verzoekster verder nog wijst op *"procedures regularisatie"* dringt de vaststelling zich op dat niet op duidelijke wijze is uiteengezet op welke procedures verzoekster juist doelt en zij verder geen enkel concreet argument aanbrengt op grond waarvan zou dienen te worden vastgesteld dat deze alsnog onredelijk lang hebben geduurd. Verzoeksters betoog dat gratis wordt gesteld dat een duur van negen maanden niet onredelijk is, lijkt verder niet gericht tegen de *in casu* bestreden beslissing nu hierin geen sprake is van een duur van een procedure van negen maanden. Daarnaast dringt de vaststelling zich ook op dat, waar verzoekster betoogt dat rekening diende te worden gehouden met de duur van alle opeenvolgende door haar in België gevoerde procedures die in totaal zes jaar hebben geduurd, dit gegeven als dusdanig niet werd ingeroepen als buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Het kwam verweerder enkel toe in de bestreden beslissing te motiveren waarom de als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen niet worden aanvaard. Dit betoog van verzoekster is bijgevolg niet dienend.

Verzoekster kan verder evenmin worden gevolgd waar zij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende is en de voorgelegde gegevens niet op een redelijke manier in acht werden genomen omdat verweerder het *"geheel van de argumenten"* niet heeft beoordeeld. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding al de door verzoekster aangebrachte argumenten heeft besproken en heeft uiteengezet waarom deze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Aangezien geen van de door verzoekster aangebrachte elementen weerhouden werd als buitengewone omstandigheid kan niet ingezien worden waarom het geheel van deze elementen nogmaals zou moeten worden beoordeeld. Een dergelijke verplichting kan namelijk niet uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden afgeleid.

Verzoekster wijst op *'vaste rechtspraak'* dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid om terug te keren naar het geboorteland *"en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België"*. Zij blijft evenwel in gebreke om ook maar één concreet arrest te vermelden van deze volgens haar *'vaste rechtspraak'*. De Raad merkt verder op dat verweerder, waar hij de door verzoekster ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van haar aanvraag ingeroepen elementen niet weerhield als buitengewone omstandigheden, als dusdanig niet verwees naar het gegeven dat de asielaanvraag van verzoekster werd geweigerd. Er werd, wat de door verzoekster ingeroepen buitengewone omstandigheden betreft, telkens een concrete motivering gegeven waarom deze elementen niet werden weerhouden. Er blijkt dan ook niet dat verzoekster dienstig kan wijzen op het gegeven dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden geenszins reeds werden beoordeeld in het kader van de asielprocedure. Specifiek wat de ingeroepen problemen in het land van herkomst betreft werd wel verwezen naar de eerdere asielprocedure doch nadat reeds was vastgesteld dat verzoekster geen enkel bewijs voorlegde van haar bewering dat zij problemen kent in haar land van herkomst en dat een loutere vermelding in deze zin niet kan volstaan om als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard. Er blijkt verder niet dat verweerder er vervolgens niet eveneens op kon wijzen dat de door verzoekster ingeroepen problemen in het land van herkomst reeds werden beoordeeld in het kader van de asielprocedure, waarbij werd vastgesteld dat het ingeroepen asielrelaas niet geloofwaardig was, en dat in het kader van huidige procedure geen andere beoordeling is gewettigd. Verzoekster weerlegt de motivering op dit punt in de bestreden beslissing niet.

Verzoekster stelt nog dat haar zoon werd opgepakt door de Russische autoriteiten en werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 jaar en wijst op de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. Met dit betoog, dat andermaal niet wordt gestaafd aan de hand van een begin van bewijs, toont zij het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van de motivering in de bestreden beslissing evenwel niet aan waar hierin wordt geoordeeld dat ter ondersteuning van de aanvraag geen bewijs werd voorgelegd van de voorgehouden problemen in het land van herkomst. Betreffende haar stelling dat haar zoon is veroordeeld tot 20 jaar gevangenisstraf merkt de Raad op dat verzoekster in het kader van haar asielprocedure verklaarde slechts één kind te hebben, zijnde het minderjarige kind dat haar thans in België vergezelt. Haar betoog komt derhalve niet geloofwaardig voor. Evenmin blijkt dat er sprake is van

een kleinkind. Opnieuw verwacht verzoekster bovendien de ontvankelijkheidsfase met de gegrondheidsfase van het onderzoek van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.4.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet worden vastgesteld.

3.4.6. De schending van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur kan evenmin worden vastgesteld.

3.4.7. Inzake de door verzoekster ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM als buitengewone omstandigheid stelde verweerder in de bestreden beslissing dat verzoekster zich beperkte tot een algemene bewering dat deze verdragsbepaling in het gedrag zou komen bij een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen doch zonder dat hiertoe enig begin van bewijs werd voorgelegd. Verweerder wees erop dat de algemene bewering niet werd toegepast op de eigen situatie en aldus niet kan worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Nu verzoekster deze motivering in de bestreden beslissing niet weerlegt, kan niet worden vastgesteld dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing – die zelf geen verwijderingsmaatregel inhoudt – zou hebben gehandeld in strijd met artikel 3 van het EVRM. Enige schending van deze verdragsbepaling bij het nemen van de bestreden beslissing wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4.8. Verzoekster verwijst verder naar artikel 8 van het EVRM. Er blijkt evenwel niet dat zij deze verdragsbepaling heeft ingeroepen teneinde te rechtvaardigen dat zij de aanvraag in België indient en in de bestreden beslissing wordt hierover dan ook geen standpunt ingenomen. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden. Evenmin kan verzoekster aldus dienstig verwijzen naar rechtspraak waarin een zaak voorlag waarin wel een dergelijke schending als buitengewone omstandigheid werd ingeroepen. De Raad merkt op dat verzoekster weliswaar wees op het gegeven dat haar gezin zal worden ontwricht, doch dienaangaande merkte verweerder op dat zij dit gegeven niet concreet aantoonde. Verzoekster toont het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van deze motivering niet aan. Er blijkt niet dat verzoekster gezinsleden in België heeft die hier legaal verblijven en waarvan zij dreigt te worden gescheiden indien zij met haar minderjarige kind terugkeert naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

3.4.9. Verzoekster stelt tevens dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen strijdig zou zijn met artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). De Raad benadrukt evenwel dat zij zich, in het kader van huidige annulatieprocedure, niet dienstig kan beroepen op een buitengewone omstandigheid die niet reeds werden ingeroepen in de aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit betoog kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.4.10. De Raad stelt ten slotte vast dat een uiteenzetting ontbreekt van de wijze waarop de bestreden beslissing de grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie zou miskennen. Zij blijft in gebreke te duiden welke gelijke gevallen ongelijk zouden zijn behandeld of welke ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Dit onderdeel van de ingeroepen middelen is bijgevolg niet ontvankelijk.

3.4.11. De aangevoerde middelen zijn, in al hun onderdelen en voor zover zij ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS